X. évfolyam 23. szám
1954 június 3

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Aki eddig csak a mennyiséget nézte

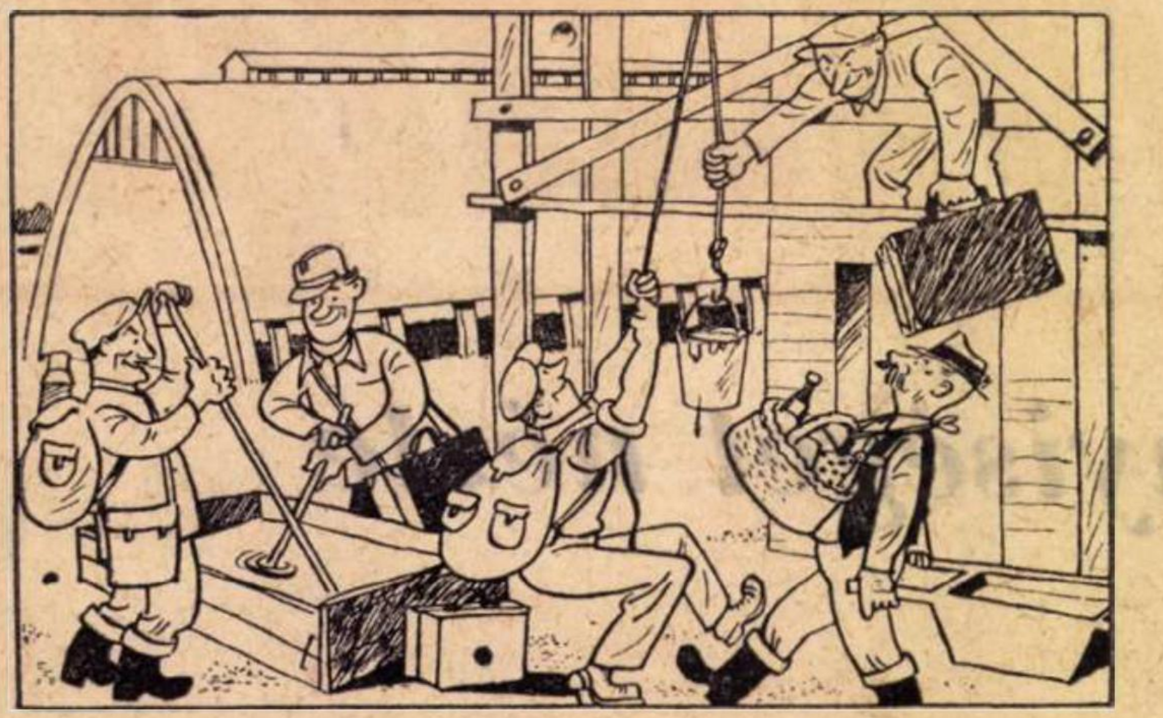

Ludas Matyi: Ezt tartsa szem előtt, kartárs!

Gerő-Vajda: Őszinte életrajz

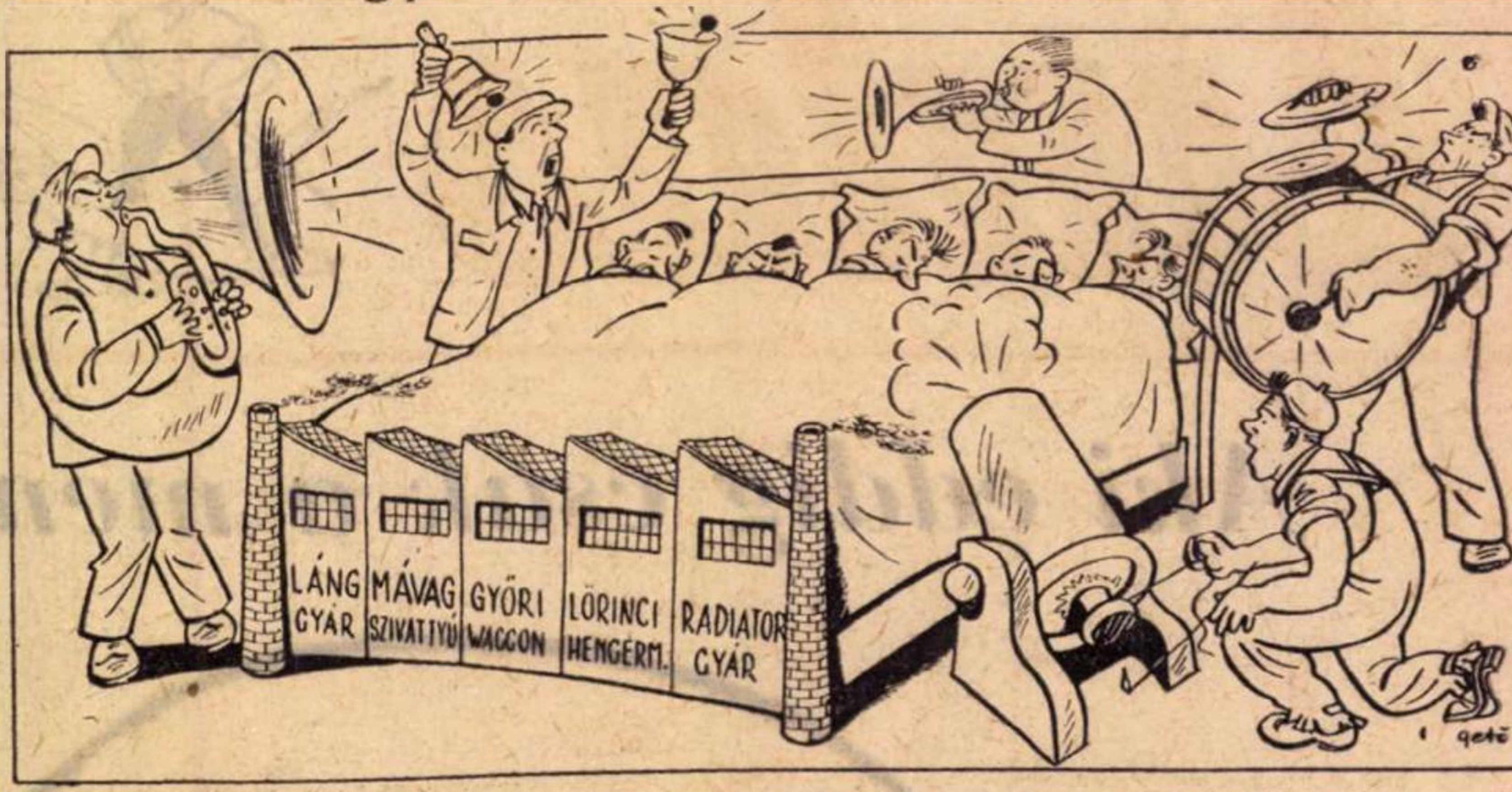
Mit ábrázol ez a kép?

Szorgalmas építőket, akik le sem rakták csomagjaikat s máris munkához láttak?

Nem! Az építők nagy része pénteken hazautazik és csak kedden tér vissza. Erre a rövid időre pedig igazán nem érdemes lerakni a csomagokat.

Vagy alusznak, vagy nem hallják!

Ezért halad vontatottan a Sajómenti Vegyiművek építkezése.

Ugy hisszük, alig akad valaki, aki legalább négy-öt példányban ne írta volna meg életének eddigi menetét. Ilyen életrajz-ügyben érkeztünk Kazincbarcikára, ebbe az állványok, új házak, emelkedő téglafalak, új gyárépületek városába, hogy elbeszélgessünk a Sajómenti Vegyiművekkel, gondjairól, örömeiről, bajairól és terveiről. Pallérozott modorban fogadott bennünket és kérdéseinkre mosolyogva húzta ki épülő alagsora mellényzsebéből az életrajzát. Ime:

Életrajz

1949-ben születtem, Budapesten, a Vegyitervező Intézetben. Születésem terve és napvilágraérkezésem között a szokástól eltérően, két esztendő telt el. 1951-ben indultam el az élet útján több testvéremmel együtt. (Testvéreim: Kazincbarcikai Hőerőmű, Szénosztályozó, Kokszmű, Sziráki Vízmű, valamennyien az épülő szocializmus gyermekei velem együtt).

Tudom, hogy egy életrajzban általában nem szokták emlegetni a bábát, aki világra segíti a vegyiművet, de kénytelen vagyok néhány szóval megemlékezni a 32. számú Építőipari Trösztről, melyet gondos szüleim, bábaként alkalmaztak. Nem azért mondom, de az ilyen bába között elvész a gyerek növekedésének lehetősége. Saját tégláimon tapasztaltam, hogy hosszú ideig csak növekedésem nehézségei voltak meg, maga a növekedés késett az éji homályban. Bábám állandóan munkaerőhiányra hivatkozott, egészen addig, míg a vezetőséget leváltották. Szerencsére az új vezetőség most már jól megállja a sarat és a maltert. Persze, a munka megszervezésénél vannak még hibák. *(Ennek bizonyítására csatolom a „Mit ábrázol ez a kép?" című rajzmellékletet.)*

De ezzel még nem fejeztem be. Az építkezés vontatott üteme csak egyik oka annak, hogy egy kicsit visszamaradtam a fejlődésben. Ami az embernek a szív, lép, tüdő, idegrendszer, az nekem a gépi berendezés. Az embereknél ez bizonyos mértékben egyszerűbben van beütemezve, világrajövetelükkor mindezt magukkal hozzák. Nekem mindezeket a „gépszerveket" különféle specialistáktól: a Láng-gyártól, MÁVAG-tól, Győri Vagongyártól, Lőrinci Hengerműtől, Radiátorgyártól kell megkapnom. Ok hónapról hónapra nagy lendülettel ígérik a szállítást. *(Az eredményt lásd: „Vagy alusznak, vagy nem hallják" című csatolt rajzon.)*

Ez a második nagy bajom. Persze, azért nem vagyok magamra hagyva, szüleim: a nehézipari minisztérium és a Borsodi Ipari Tröszt mindent megtesznek annak érdekében, hogy fejlődjem. A körülöttem tevékenykedő dolgozók részére, megfelelő lakásokról és olcsó, bőséges kosztról is gondoskodtak. Igaz, hogy ebédelni még nem nagyon könnyű nálunk, de aki ügyes, másfél óra alatt megkapja az ebédjét, (és egy egészen kis idegsokkot.)

Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy optimista gyár vagyok, illetve leszek és ha mindenki összefog, akkor jövő május elsejére már felnőtt vegyiművé növöm ki magam és majd meglátják, hogy mit fog jelenteni mezőgazdaságunk felvirágoztatásában az én munkám.

Épülő üdvözlettel:
Sajómenti Vegyiművek

Kalandok az ebéd körül

— Adjon már a tányéromhoz egy kanalat, ha ettem, adok érte egy széket.

— Elviszem a széket, majd adok érte egy kanalat.

— Vigyázzon a székemre, amíg elmegyek az ebédemért, utána magáé a tányér.

— Hagyjanak békében! Nem látják, hogy ebédelek!

Sok az apró tojás a Közértben

— Találd ki, mi van a markomban?
— Tojás!
— Igen, de hány darab?

Itt a tavasz,

avagy a parkőr nincs fából.

Féltékenység

Ültünk az espressóban, kavargattuk a kávét, erről-arról beszélgettünk, miközben, valószínűleg mind a ketten másra gondoltunk.

— Te mondd — kérdezte hirtelen Jenő barátom — voltál már féltékeny?

A kérdés meglepett, mert egy pillanattal előbb még papagályokról és bokafixes zoknikról beszélgettünk.

— Kire voltál féltékeny? — kérdeztem részvétteljesen.

— A feleségemre! — hangzott a rövid válasz.

Kínos csönd. Nem tudtam, mit mondjak. Tétováztam a „hajjaj" és a „hja, ilyen az élet" között, végül úgy döntöttem hogy nem mondok semmit.

— Borzalmas napjaim voltak... — suttogta maga ele szenvedő mosollyal Jenő. — A dolog úgy kezdődött, hogy a könyvelés elment a moziba. Már nem is tudom mit láttunk. Mellettem az a kis, szöszke, kékszemű Eperjesiné ült. Emlékszel rá, ugye? A hiradó alatt ránéztem, ő meg vissza, azzal a fátyolos szemével és akkor hirtelen a szívembe nyilalt a kérdés...

— Milyen kérdés? — kérdeztem kiváncsian.

— Vajjon, amíg én itt ülök a moziban, a feleségem hol tölti az estét?... Attól a perctől kezdve nem tudtam megszabadulni ettől a gondolattól. Igyekeztem masra gondolni, de nem ment. Még Eperjesiné csacsogása sem tudta agyamból elhesegetni a gondolatokat — sóhajtott fel elkinzottan Jenő.

— No és? — türelmetlenkedtem.

— No és másnap ping-pong-bajnokság volt a vállalatnál. Benn kellett maradnom. De valahogy nem ment a játék. Nem és nem. Pedig Eperjesiné még egy puszit is igért a győzőnek... Azért nem ment, tudod, mert valami itt belül, állandóan azt kérdezte tőlem:

— Te itt, de vajjon a feleséged hol tölti az estét ?

Jenő most elhallgatott, elgondolkozva rámnézett, aztán megkérdezte:

— Nem tudom, megértesz-e?

— Megértelek! — bólintottam. — Nagyon is...

— A puszit persze nem én kaptam!... Harmadnap — itt elcsuklott a hangja — harmadnap késő estig tartott az értekezletünk. Utána elmentünk meginni egy pohár sört... Elmentem veük... Akkor már nem is tudtam mit csinálok... Te itt, de ő hol? — gyötrődtem magamban... És akár elhiszed, akár nem, fájt a lelkem! — rebegte Jenő és a gyomrához kapott. — Tudod, hogy fájt? Bömbölni tudtam volna. Persze a kartársak nevettek. Csak Eperjesiné nem. Ő megsimogatta a fejem és így szólt:

— Én együttérzek magával Jenő!

Aztán napokon keresztül szenvedtem... Tegnap színházban voltam. Voltunk. Az egész osztály. Eperjesiné szervezte meg az egészet, mert ő minálunk a kultúrfelelős. És micsoda kultúrfelelős! De hidd el, én csak ültem, úgy, ahogy most ülök és közben állandóan arra gondoltam, hogy: vajjon a feleségem hol tölti az estéit?

— No és hol? — vágtam közbe izgatottan.

— Várj!... Ültem a színhazban, de mintha parázson ültem volna. Nem láttam, nem hallottam. Eperjesiné komolyan aggódott értem. Az első felvonás után aztán már nem bírtam tovább. Hazarohantam. Mint egy félőrült. — Most megtudod — gondoltam magamban — hol tölti feleséged az estéit...

— Megtudtad? — kérdeztem halkan.

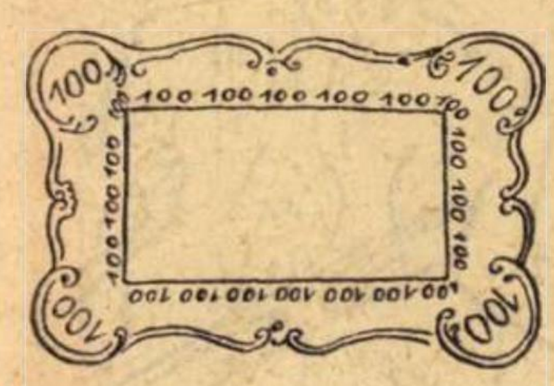
— Megtudtam — felelte Jenő — otthon ült és rám várt... De, hogy én mit álltam ki ezalatt a pár nap alatt!

Később elbúcsúztunk. Kezet szorítottunk egymással, mint férfi a férfivel. Megértően néztem Jenő után. Gondterhelt léptekkel ment a liget felé. Cirkuszjegye volt... Az egész könyvelés cirkuszba ment...

Mikes György

KULTURFRONT

Két kis kultúrkroki versben

1.

Előfordul, hogy van keret,
Kultúrkeret itt vagy ott,
De nem vonz az előadás
Többet, mint öt-hat tagot.
Ilyenkor az előadót
„Mentesitik" — elmehet!
De a pénzt, azt rátukmálják:
— Vegye fel, a kutyafáját;
El kell annak fogyni, mert hát
Arra való a keret!...

2.

Ha egy kultúrelőadás
Szerencsésen végbement,
Jelenteni kell azt, kérem,
Ezt kívánja meg a rend.

Ha kultúrház volt a színhely,
A kultúrház írja már:
„Jelen volt itt kétszáz ember,
Munkás, diák és tanár!"

Viszont, ha az előadást
Népművelés rendezé:
Jelenti a kétszáz embert
Az is vígan felfelé...

Ámde ha az előadót
A TTT adta, hát
Az is írja a jelentést!
Ne érhesse semmi vád...

MNDSZ árusítá, teszem fel
A jegyeket —
Jelent az is: „A szép esten
Kétszáz ember lehetett"...

S mikor mindezt összegezik,
Óriási a hatás:
— Nyolcszáz fő egy kultúresten!
Ez ám a nagy haladás!...

K. Tóth Lenke

Csintalan hangversenyrendezők

Mindezideig azt hittem, hogy Borisz Godunov tragikus sorsú cár volt, hogy a „Traviata" hősnőjének sorsa aránylag kevéssé kacagtató, és hogy nem illik nevetni azon, amikor Rigoletto leányát elcsábítják, majd kegyetlenül meggyilkolják.

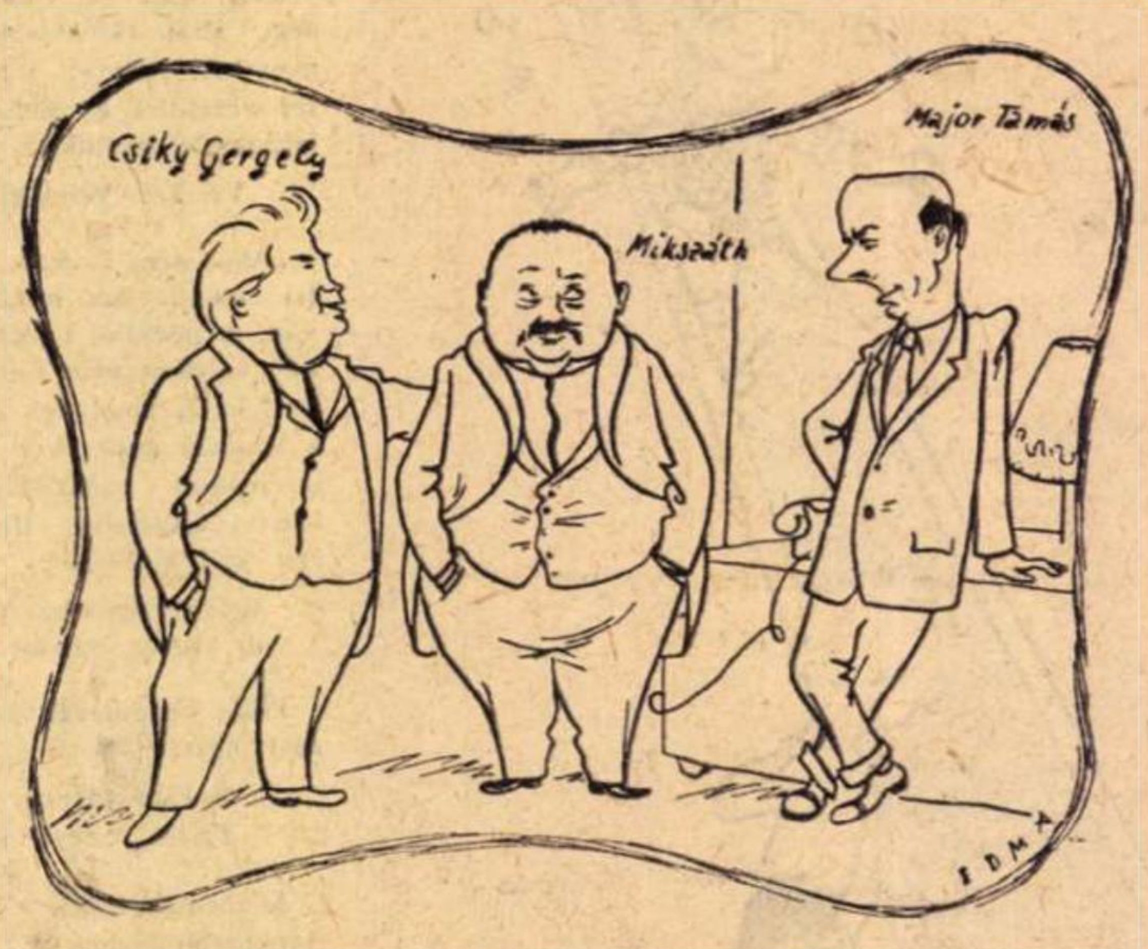
Súlyos tévedés. Hatalmas plakátok győznek meg az ostobaságomról. „Csintalan asszonyok — veszekedő férfiak" címmel „vígoperaestet" hirdettek a Kulich Gyula szabadtéri színpadon. És a műsoron olyasféle csintalanságok szerepelnek, mint a „Bohémélet" tüdővészes Mimijének sorsa, a „Parasztbecsület", amelyben késpárbaj során esik el a hős, a „Borisz Godunov", „Rigoletto", „Traviata" és más operarészletek. Néhány vígopera is. A zenei est rendezőinek szándéka nyilvánvaló. A pajkos címmel szeretnék becsábítani a közönséget; mintha szükség lenne ilyesmire, mintha az emberek nem hallgatnának szívesen értékes műveket minden pajzánkodás és olcsó hirdetési trükk nélkül is. Még szép, hogy a veszekedő Bánk bán és a csintalan Tosca története kimaradt a műsorból.

Tévedtem tehát, amikor úgy tudtam, hogy Borisz tragikus hős. De rájöttem még egy tévedésemre. Azt hittem, hogy a szenzációhajhászó, ízléstelen reklámnak van határa.

Nincs.

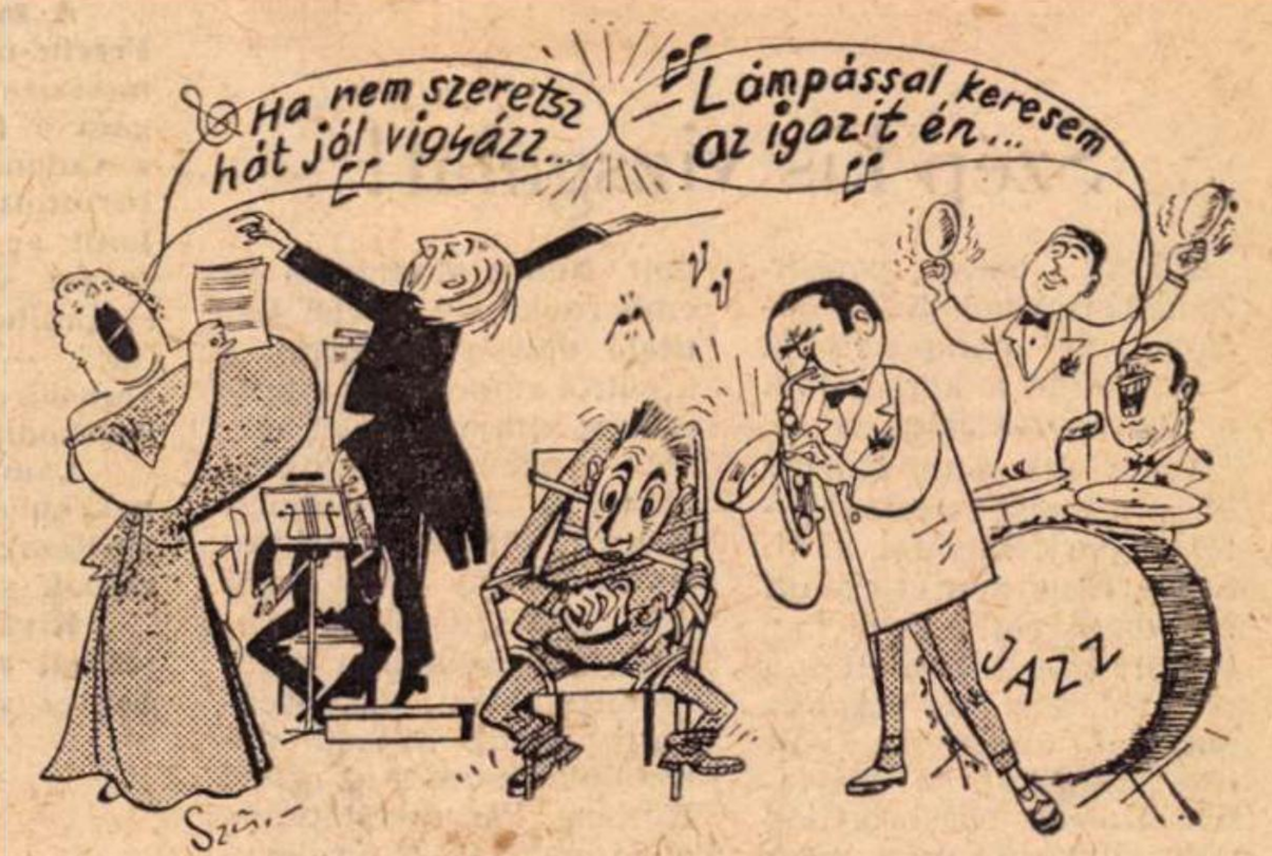
— ej —

SZÁMÍT AZ ESŐRE

Csiky: Direktorom, a Buborékoknak nagy sikere volt fedett-színházban, de szabadtérre inkább ajánlanám Kálmán darabját, a „Szent Péter esernyőjét"...

A nézőt megedzik

tekintettel az egymással szomszédos szabadtéri produkciókra

Atyai tanácsok

A kislányom a multkoriban töltötte be a huszadik hónapját és ha egy lány már túl van a második X-en, éppen időszerű megkérdezni tőle, hogy milyen hivatást akar választani. Megkérdeztem hát a lányomat s ő így felelt:

— Damatujg!...

— Dramaturg — fordította le felnőtt nyelvre a feleségem — te szoktad mindig áhitattal mondani, hogy a dramaturgod ezt mondta, a dramaturgod azt mondta, dramaturg így meg dramaturg úgy, a lányunk megtanulta és most egyre hajtogatja.

— Szóval dramaturg akarsz lenni kislányom? Jól van, én nem állok az utadba, bár, hogy nem lesz könnyű sorod, az bizonyos. A jó dramaturg egy kicsit író, egy kicsit olvasó, néha közönség, néha politikus. Az ilyeneknek nagyon nehéz. De vannak dramaturgok, akik könnyebben végzik mesterségüket. Engedd meg, hogy egynéhány jó tanáccsal ellássalak a hosszú életútra... Én már kitapasztaltam a dramaturgokat. Első kötelességed, hogy sose legyél ott, ahol lenned kellene. A szobádban sose tartózkodjál! Lehetsz a Hűvösvölgyben, üldögélhetsz egy városligeti padon, de a szobád ajtaján mindig legyen tábla, amely felhívja az írók figyelmét arra, hogy te rém sokat dolgozol, éppen értekezleten vagy. A második tanácsom, hogy csak olyan írók munkáival foglalkozz, akik már valamikor, valamiért, valamilyen kitüntetést kaptak. Mindegy, hogy mit írnak, a te számodra az csak megfelelő lehet. Aki azonban semmiféle kitüntetést nem kapott, az ne várja tőled, hogy elolvasd az írását. Elég, ha azt mondod, hogy „el kell mélyíteni a figurákat", vagy „a konfliktust élesebbre kell fokozni", vagy „a hős alakját élettel kell megtölteni". Ezeket bármilyen darabra mondhatod. És határidőket sose tarts be! Aki legalább tízszer nem keresett, azzal szóba se állj!

A kislányom mosolyogva hallgatott végig.

— Itt van a legújabb kéziratom, lássuk milyen dramaturg lesz belőled? — kérdeztem és a kezébe adtam legfrissebb írásomat.

Összegyűrte, összetépte és rátaposott. Vérbeli dramaturg lesz belőle, akárki meglássa!

(ORSZÁGH)

HANGOSKODÓ

Ismered őt? Hangoskodik, ágál,
Mily fölényes ez a kis koma!
Azt képzeli, ő most forradalmár,
holott csupán rossz a modora.

Vihar Béla

Egy nagysikerű kiállítás margójára

— Miért áll kint a mester? Nem érdekli a saját kiállítása?
— Hát hogy menjen be szegény, mikor a terem állandóan zsúfolva van látogatókkal?

Sokszor kapnak a kisiskolások túlnehéz számtanpéldákat

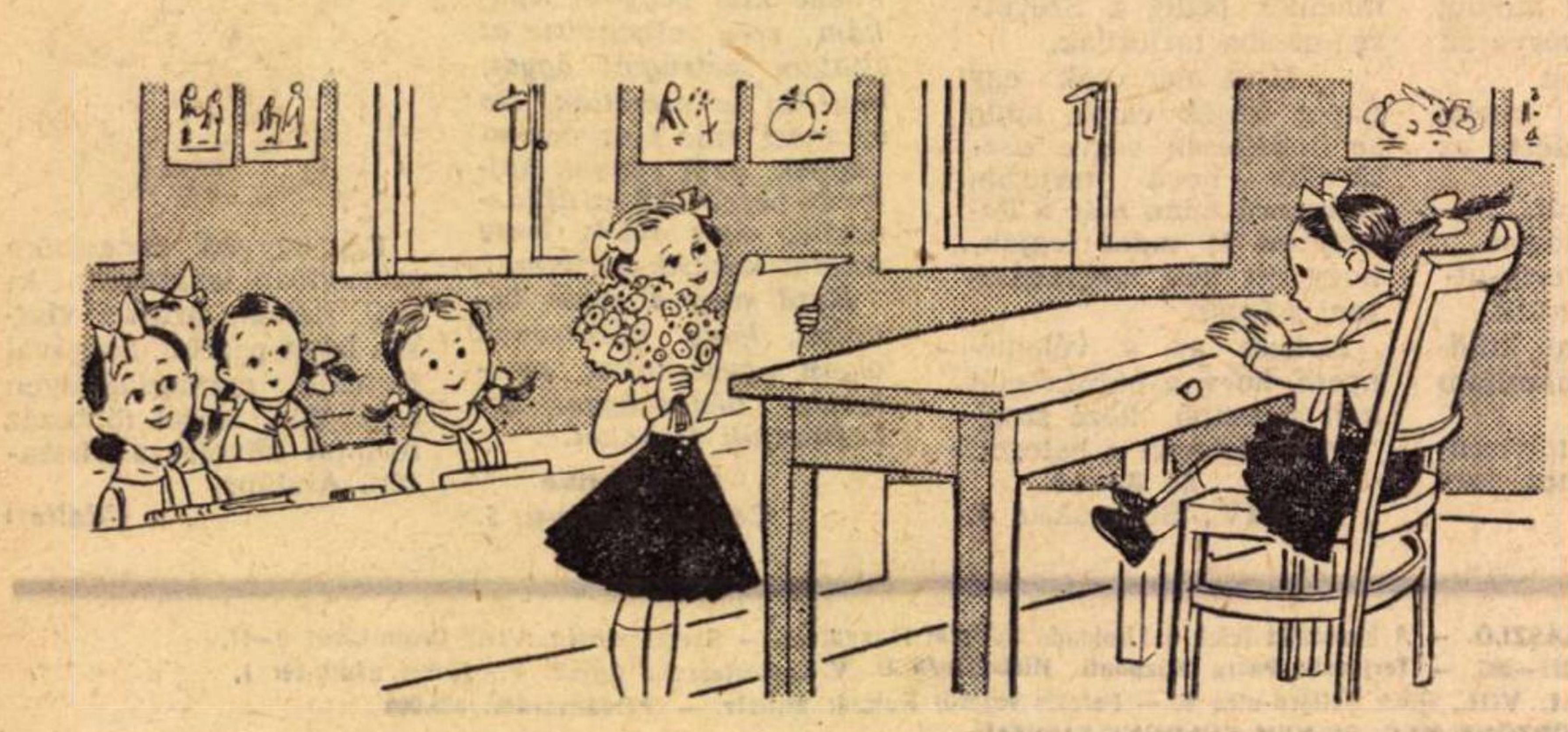
— No, apu, hogy állsz a házifeladatommal?

Jogos aggodalom

— Azt hiszem, mégis jobb lesz, ha a gyereket nem visszük el a herendi porcelánkiállításra...

Június 6: Pedagógusnap

Főpróba

Le a bürokráciával!

Szép kis vizsgálat!

Károly bácsi parkőr Zalaegerszegen. Nagy bajusza és kampós botja van. Előbbi a kor, utóbbi a foglalkozás jele.

Évek óta élte Károly bácsi a maga csendes életét a park hűs fái alatt. S mi meg nem történik az emberrel! Egy nap Károly bácsit kiemelték a parkból. Egy kis darabka papírral, amire az volt írva: „Üdülőjegy Hévízre". Károly bácsi boldog volt, ilyesmi még nem történt vele, pedig már a hatvanhetedik évét taposta.

Mit tesz ilyenkor az ember? Fogadja a gratulációkat és megkezdi az előkészületeket. A szakszervezet felhívta a figyelmét arra, hogy orvosi vizsgálatra is kell mennie, mert hiszen a hévízi melegvíz, a kénes fürdő nem használ mindenkinek, főleg nem, ha szívbeteg, s ha magas a vérnyomása. A vizsgálat megtörtént. Mehet az üdülőbe. Azazhogy csak mehetne, mert az egyik orvosnak az volt a véleménye, hogy nem ártana az idegorvosi véleményt is csatolni a beutalóhoz. Károly bácsi hát kiutazott Pózvára, az ideggyógyászatra. Bár iratok nélkül érkezett, az ideggyógyászaton ilyen kis dologgal nem akarták idegesíteni, felírták hát a nevét, meg hogy hol született, az apja nevét is felírták, az anyjáét is. Aztán várt Károly bácsi, mindaddig, amíg oda nem lépett hozzá egy fehérköpenyes ápoló, karján csíkos pizsamával, mondván:

— No, papa, vetkőzzünk le szépen... Csak nyugodtan... Na, ide tolja a jobbkezét, ide meg a balt... No látja, egészen csinos gyerek még maga...

Aztán kapott egy csendes szobát, ahol estig senki sem háborgatta. Csak este kukkantott be hozzá az ügyeletes orvos. Károly bácsi közölte vele, hogy nem akar itt aludni, otthon várja az asszony, vizsgálja már meg, hadd menjen. Mire az orvos megnyugtatta, hogy jó helyen van, pihenjen csak le nyugodtan, majd sor kerül rá...

Károly bácsi lefeküdt, de aludni nemigen tudott. Nehéz aludni, ha az embernek egy hévízi beutaló van a zsebében, s kívülről ráfordítják a kulcsot az ajtajára. Éjjel kétszer benéztek a figyelőablakon, hogy kukucs. Reggel jött az ügyeletes orvos. Károly bácsi most már erőteljesebben próbálta jobb belátásra bírni; erőteljesebben, de eredménytelenül. Délben dörömbölni kezdett az ajtón. Közben káromkodott is, mire megint jött az ügyeletes orvos, de most már két ápoló kíséretében. Károly bácsi újból és nyomatékosan közölte vele, hogy ő nem bolond, neki Hévízre van beutalása, nem a bolondok házába! Kérte, hogy hívják fel a városi tanácsot, ott majd megmondják, hogy ő kicsoda...

— Na jól van, Károly bácsi, jól van, csak semmi izgalom, az árt magának... Pihenjen le, üldögéljen...

— De értse meg, én Hévízre...

— Majd itt megfürödhet. Nem kell azért mindjárt Hévízre rohanni!

★

Szerencsére Károly bácsit keresni kezdte a felesége. Aztán keresni kezdte a szakszervezet. Eljutottak az SZTK rendelőjébe, onnan a megyei kórház belgyógyászatára. Itt egy ideig elakadtak. Valakinek eszébe jutott, hogy idegorvosi vizsgálatra küldték, Pózvára.

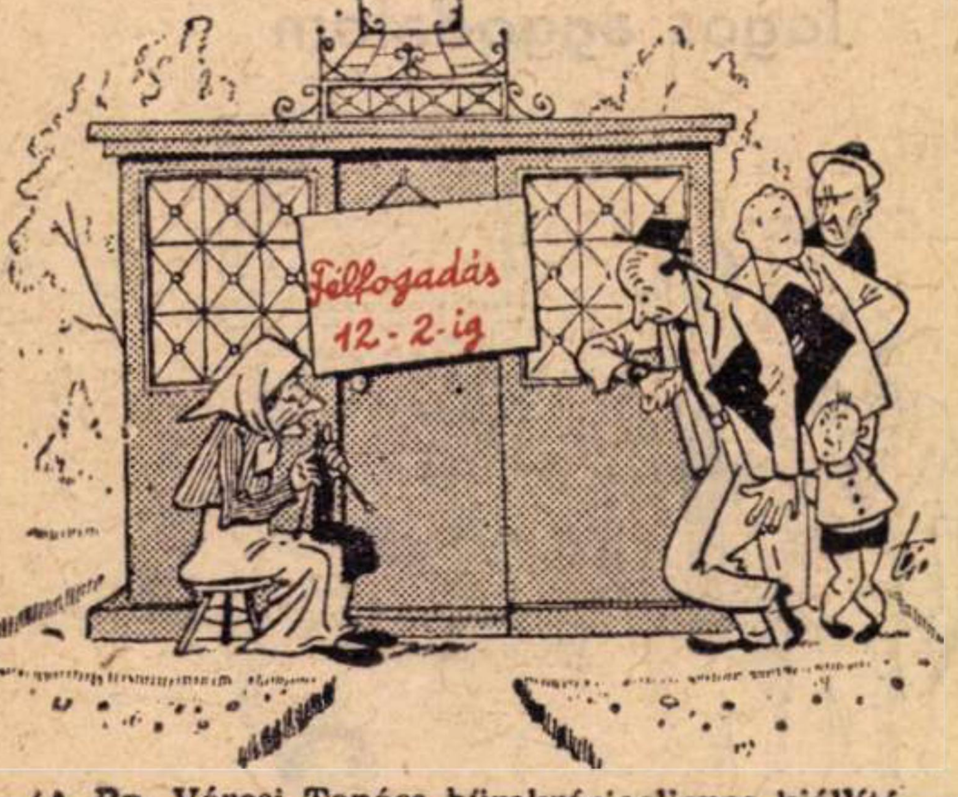
Csakhogy Pózva nem adta ki! Egyszerűen óvást emelt Károly bácsiért! Megfigyelés alatt van, még nem tiszta az orvosi vélemény...

Erélyes fellépés után végre kiadták Károly bácsit, s háromnapos késéssel elutazott Hévízre. Volt mit kipihennie!...

Most már csak arra volnánk kíváncsiak, mit szólnak ehhez a zalaegerszegi Megyei Kórház Pózvára kihelyezett idegosztályának vezetői?

Benkő Károly

Nehogy erre sor kerüljön!

(A Bp. Városi Tanács bürokráciaellenes kiállításáról.)

Kirakat és plakát

A minap Szarvason jártamban elkerültem a Deák Ferenc-utcába is. Az egyik bolt kirakatában három, messzire virító, színes, hangulatos plakát hívja fel magára a figyelmet. „Vessünk keresztsorosan" — hirdeti a vadonatúj vetőgép mellett egy jövőbe tekintő, napbarnított paraszt. „Ültessünk minél több kotlóst!" — tanít egy villogó kékszemű parasztasszony, miközben magot szór a meggypiros szoknyája körül csipegető sárgapihés csibék százainak. „Nevelj fel minden malacot!" — ösztönöz a harmadik plakát, amelyen a yorkshirei két lábra állva, falánkul csámcsogva kapaszkodik a vályu oldalába.

Lám, gondolom, milyen derék emberek dolgozhatnak ebben a boltban, annyira lelkükön viselik a mezőgazdaság fejlődését, hogy az egész kirakatot ennek a célnak szentelik.

Kíváncsian pillantottam fel a cégtáblára. Végigszaladt rajtam a hideg. A fekete táblán fehér betűkkel ez volt felírva: Állami Temetkezési Vállalat.

R. J.

Az „újító"

Elhanyagolt, érdes betoncsúszda van a gellérthegyi játszótéren.

— Odanézz... a Lajcsi milyen ügyesen oldotta meg a nadrág-kérdést...

FOGAS KÉRDÉS

A Bosnyák-utcában lakom, így fogászati kezelésre a Ságvári-klinikához, fogpótlásra pedig a Péterfy Sándor-utcai rendelőhöz tartozom.

Egy fog pótlása miatt elmentem a Péterfy-utcai rendelőbe, ahol azt a felvilágosítást adták, hogy egy hete megváltozott a beosztás, így most a Szövetség-utcai kórházhoz tartozom. Elmentem a Szövetség-utcai kórházba, ahol félórai várakozás és „könyvelés" után már bent is ültem a fogorvosi székben. Naivul eltátottam a számat, mire a fogorvos udvariasan megkérdezte, hogy hol lakom.

— Bosnyák-utca egy... — feleltem még mindig tátott szájjal — várva az orvosi beavatkozást.

— A töltésen innen, vagy túl? — kérdezte az orvos.

— A töltésen túl... — vallottam be révetegen.

— Akkor a Péterfy-utcai kórházhoz tartozik.

— Hiszen onnan küldtek ide! — válaszoltam mérgesen.

— Sajnálom, a töltésentúliak a Péterfyhez tartoznak!

Elindultam a Péterfybe... Természetesen itt is eredménytelenül vitáztam. A főorvos határozottan állította, hogy én a Szövetség-utcához tartozom, de mehetek a Ságvári-klinikára is. Itt két kedves fogorvossal hosszasan elbeszélgettünk arról, hogy mivel a Ságvárihoz nem tartozom, hová menjek...

— Várjon a rendelőben! — tanácsolták.

Jó órát vártam, végre egy másik orvos fogadott.

— Fogragasztás? Sajnos, nincs felszerelésünk... De tessék várni, azonnal felmegyek a tisztiorvoshoz és megkérdezem, hová tartozik.

A tisztiorvos véleménye szerint a sorompóntúliak a Péterfybe, a sorompóninneniek pedig a Szövetség-utcába tartoznak.

— Most már csak egy napot tessék várni, amíg az illetékesek végre tisztázzák: hová tartozik. Holnapra talán már a Péterfyben is tudni fogják, hogy ott kell megragasztani a fogat.

Nekem az a véleményem, hogy a bürokráciát kell sorompó közé szorítani — és nem a beteget!

D. Sz.-né
XIV., Bosnyák-u. 1.

Idejében szólunk

az autobuszvállalatnak, hogy ha az idén mégis lesz nyár, nyissák ki az ablakokat.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

„Egy ponty levele" című cikkre válaszolva közöljük, hogy a vendéglátóipari üzemek medencéiében lévő halakból a vendég szabadon választhat. A „Csillag-halásztanya" üzletvezetője helytelenül járt el, mikor a vendég által kiválasztott halat nem készítette el. Ezért az üzlet vezetőjét és helyettesét felelősségre vontuk.

VI. ker. Vendéglátóip. V.

„Ahol nem ismerik a rendeletet" című cikk írójának igaza van. A gödöllői telekkönyvi előadó valóban nem ismerte azt a rendeletet, amelynek értelmében a lakóház építéséhez és helyrehozásához szükséges telekkönyvi kivonatot illetékmentesen kell kiállítani.

Igazságügyminisztérium.
dr. Béres Sándor oszt. vez.

Fiam segédlevél ügye elintézést nyert. Köszönöm Ludas!

Kovács Ferenc.
Törtel, Szent István-u 4.

Közbenjárásukra a kaposvári társadalombiztosító 500 forint rendkívüli segélyt utalt ki számomra. Köszönöm!

özv. dr. Ujvári Imréné.
Balatonszabadi, Petőfi-u. 12.

Tente baba, tente...

Én csak tízhónapos kislány vagyok, beszélni, járni még alig tudok, de a selejtet már ismerem. Anyukám a ceglédi 14. számú Népboltban vett

nekem egy 140 forintos kiságyat. Amikor hazahozta, apukám azonnal összeállította és engem beleültettek. Én mindjárt megmutattam, hogy fel is tudok állni benne. De jaj, bár ne produkáltam volna magam! A következő pillanatban az ágyacska ripsz-ropsz, eltörött alattam. Pedig mindössze kilenc kiló vagyok! Apukám erre visszavitte az általam szétrúgott ágyat, amit ki is cseréltek. De én most már bizalmatlan vagyok, nem vagyok hajlandó befeküdni az új kiságyba, mert félek, hogy megint szétesik alattam.

Kérd meg a meós bácsikat, hogy készítsenek olyan ágyacskákat, amelyekbe biztonsággal lehajthatjuk fejünket.

Bozó Ildike
Cegléd, Fűzfa-u. 5.

Visszatérő Átalány

Néhány hónappal ezelőtt a díjbeszedő komor arccal megállapította: gázóránk meghalt, nem működik. Kivetette ránk a hírhedt Átalányt (akkorát, hogy csak nagy Á-val tudom leírni) és én még komorabb arccal fizettem. Áprilisban azután vettem egy kitűnő villanytűzhelyt. Tiszta lett a levegő a konyhában és azt hittem, megszabadultam az Átalány lidércnyomásától.

A napokban kiderült, hogy az Átalánytól nem olyan könnyű megszabadulni. Közölték velem: fizessek 66 forintot, mert a gázórám nem januárban, nem is esetleg decemberben múlt ki, hanem már tavaly áprilisban! — De hiszen rendesen mutatott és pontosan fizettem — védekeztem. Mindhiába.

— Ki kell fizetni — mondotta Mihalovics kartárs is a II. kerületi Díjbeszedőnél, akihez védelemért menekültem. — Ha nem fizet azonnal, akkor a villanyt is kikapcsoljuk. Ez benne van a kormányprogrammban. (Bizonyára Mihalovics kartárs is tudja, hogy ez nincs benne a kormányprogrammban. Csak egy bürokrata értelmezi így.) Az viszont benne van, hogy a dolgozók ügyeit fokozottabb körültekintéssel kell intézni. Még a Gázműveknél is. De nem akartam vitatkozni, inkább kértem, hogy segítsen rajtam. Végül mégis megszánt: — kaphat pár nap haladékot, azalatt talán el tudja intézni a Rákóczi-úton.

Egy ügyvéd ismerősöm lemondóan legyintett: ki kell fizetni, azután vissza lehet perelni. Százával történik manapság ilyen eset. Van, akitől többszáz forintot követel a visszatérő Átalány.

(Mallát).

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350.000